

1

‘Hm, ik had het me eigenlijk groter voorgesteld.’

Freya’s vader inspecteerde de kamer, of liever gezegd: de schoenendoos. ‘Maar jij zult het hier vast heel gezellig maken.’

‘Ja, vast.’ Freya zuchtte. Als je het haar had gevraagd, was ze hier helemaal niet naartoe gekomen. Maar ja, haar vroeg nooit iemand wat.

Freya gooide haar enorme groene reistas op het bed dat niet helemaal onder kleren bedolven was.

‘Zal ik je helpen uitpakken?’ Freya’s vader greep al naar de tas.

‘Niet nodig, ik blijf toch niet lang.’ Freya trok haar favoriete, veel te grote spijkerjasje strakker om zich heen. Haar moeder was een stuk groter geweest dan zij. Bij haar had het jasje er altijd nonchalant uitgezien; bij Freya leek het meer op een tent. Toch vond ze dat niet erg. Wanneer ze het jasje droeg, had ze het gevoel dat ze heel dicht bij haar moeder was.

‘Freya, hier hebben we het toch al duizend keer over gehad. Ik kan thuis niet zo goed voor je zorgen als ik zou willen; ik kom om in het werk.’

‘Maar ik ben toch geen klein kind meer, pap. Ik red me prima in mijn eentje.’

‘En je cijfers dan?’

‘Ik kan thuis heus ook wel leren, daarvoor hoef ik niet dag en nacht bewaakt te worden.’

‘Het is een internaat, geen gevangenis, Freya. Die twee jaar tot

je eindexamen vliegen om, dat zul je zien.'

'Pfff.' Freya sloeg haar armen over elkaar en duwde koppig haar onderlip naar voren, zoals ze als klein meisje al deed wanneer ze iets van haar vader gedaan wilde krijgen.

Kennelijk had ze er destijds toch iets schattiger uitgezien, want haar pruilgezicht werkte vandaag niet.

'Je wilt het toch goed doen bij je examen? En Hohenhausen heeft een uitstekende naam. Volwassen worden betekent ook dat je het vertrouwde nest een keer verlaat en je eigen weg gaat. Als je hier eenmaal eindexamen hebt gedaan, staan alle deuren voor je open.'

Freya had graag tegen haar vader gezegd dat het haar geen bal kon schelen hoe goed of hoe slecht haar examen ging, als ze maar in haar vertrouwde omgeving had mogen blijven. Ze had graag tegen hem gezegd dat ze hem sinds de dood van haar moeder harder nodig had dan ooit. En dat ze de manier waarop hij met het verlies van zijn vrouw omging, namelijk door zich nog meer op zijn werk te storten en zich volledig van zijn dochter af te sluiten, hartgrondig haatte.

Maar Freya wist dat dat toch niets zou veranderen.

'Kijk nou niet zo treurig, Freya. Je vindt hier vast snel nieuwe vrienden,' zei haar vader en hij aaide een beetje onbeholpen over haar haar.

Freya wist een glimlachje tevoorschijn te toveren en leunde met haar voorhoofd tegen zijn schouder.

Op dat moment zwaaide de deur open en kwam er een meisje van Freya's leeftijd de kamer in. Haar korte, wilde, oceaانبloauwe haren stonden alle kanten op. In haar versleten zwarte jeans zaten gaten bij de knieën en ondanks het voor begin oktober nog erg zomerse weer droeg ze hoge bikerboots met veters. Op haar minstens drie maten te grote grijze T-shirt stond in vette, fluorescerend gele letters: SMILE, YOU CAN'T KILL THEM ALL.

'Welkom in het sardineblik! Ik ben je kamergenoot.'

Een beetje aarzelend pakte Freya de hand die het meisje haar toestak. Haar vingernagels hadden dezelfde kleur als haar haar.

‘Ik heet Theresia. Net als mijn oma. Mijn ouders wilden haar een plezier doen door me naar haar te vernoemen. Ik had het leuker gevonden als ze hadden besloten mij een plezier te doen. Ik bedoel maar, welke vrouw van onder de zestig wil er nou Theresia heten?’ Ze zweeg en keek Freya met haar grote blauwe ogen verlegen aan. ‘O, eh... Je heet toch niet toevallig Theresia, hè?’

‘Nee. Ik heet Freya.’

‘Nou, dan had je aardiger ouders dan ik.’ Ze grijnsde naar Freya’s vader. ‘Noem me maar gewoon Terri, oké?’

‘Best.’

‘Ik ben hier zeker niet meer nodig,’ zei Freya’s vader glimlachend.

Freya slikte haar bitterheid in en schudde haar hoofd. ‘Nee hoor. Je kunt rustig gaan.’

Haar vader gaf haar een stevige knuffel en drukte een kus op haar voorhoofd. ‘Tot gauw, jongedame, we zien elkaar over een kleine twee weken weer.’

‘Ja, tot dan,’ antwoordde Freya zo nonchalant als ze kon. Twee weken konden akelig lang duren!

Terri gaf Freya’s vader een hand.

‘Leuk om kennis met je te maken, Terri,’ zei hij. En toen was hij de kamer al uit.

Freya voelde vanbinnen een enorme leegte, die haar dreigde op te slokken.

Moeder weg, vader weg, vrienden weg, thuis weg.

Als dit volwassen worden was, hoefde het van haar niet.

2

Freya hoort het gepiep al van ver. Het gaat door merg en been. Langzaam loopt ze door de witte gang naar de kamer helemaal aan het einde. De kamer waar ze het liefst huilend van weg zou vluchten. Maar alsof iemand haar op afstand bestuurt komt ze er steeds dichterbij. Haar voeten lijken wel van lood; haar hart is een keiharde klomp in haar borst die niets meer lijkt te voelen.

De deur staat open en binnen ziet ze de liggende gestalte die met lege ogen naar het plafond staart. Ze zeggen dat het haar moeder is, maar Freya gelooft het niet. Dit kan haar moeder niet zijn. Haar moeder heeft roze wangen en altijd een glimlach om haar lippen. Haar ogen sprankelen van leven.

In niets lijkt ze op de vrouw die voor dood op het bed ligt en uit wier gezicht alle kleur verdwenen is.

Het gepiep van de apparaten doet pijn aan Freya's oren. De klank wordt steeds schriller en doordringender.

Het moet ophouden! Freya kan de herrie niet meer verdragen.

Ze loopt naar de apparaten toe en schudt eraan.

Wees toch eindelijk stil, wil ze schreeuwen, maar als ze haar mond opent, komt er geen geluid uit.

Het gepiep zwelt aan tot één lange, schrille toon. Het is net of de apparaten Freya bespotten.

Freya trekt aan de slangetjes. Ze wil het gepiep laten ophouden!

Maar ze willen niet los. Freya pakt ze met beide handen. Trekt, rukt, sleurt. Er gebeurt niets.

De druk op haar oren wordt steeds groter. Heel even laat ze de slangen los om haar handen tegen haar oren te kunnen drukken, maar het helpt niet. Het gekrijs van de machines gaat dwars door haar vingers heen en Freya is bang dat haar trommelvliezen zullen scheuren.

Ze rent naar het stopcontact. Grijpt naar de enorme witte stekker. Trekt er met al haar kracht aan.

Het doordringende gepiep verandert in een schreeuw. Een schreeuw die niet langer uit de machines, maar uit Freya's binnenste lijkt te komen. Hij wordt luider en luider, slaat over, verplaatst zich van haar buik naar haar hoofd, dat uit elkaar dreigt te barsten.

Freya trekt aan de stekker. Langzaam komt die los. Nog maar een paar millimeter. Haar bezwete handen glijden telkens weg. Freya wrijft ze droog aan haar shirt, trekt opnieuw. Het geschreeuw komt inmiddels van alle kanten op haar af, het is in haar, naast haar, onder haar, boven haar. Ze wil dat het ophoudt. Ze kan er niet langer tegen.

Nog één laatste vastberaden ruk, en eindelijk komt de stekker los uit het stopcontact. Kletterend valt hij op de vloer.

De schreeuw ontwikkelt zich tot een orkaan van geluiden. Gewelde, panische, door pijn verwrongen geluiden.

Freya laat zich op de koude vloer zakken en duwt opnieuw haar vuisten tegen haar oren.

Door de mist van pijn ziet ze de gestalte op het bed. Die schokt, de armen hameren op het matras, de benen krommen zich onder de deken.

Freya sluit geschrokken haar ogen. Probeert de beelden te verdringen.

De orkaan sleurt haar mee, sleept haar het donker in. Wervelt genadeloos om haar heen.

Plotseling is het stil in de kamer.

Freya opent haar ogen, kijkt naar het bed.

De gestalte beweegt niet meer.

Freya gaat staan en slaat de deken terug.

Eronder ligt helemaal geen lege, dode huls. Ze heeft zich vergist.

Daar ligt haar moeder.

En ze beweegt niet. Haar ogen zijn dicht, haar huid is ijskoud.

Freya staart naar de stekker die op de vloer ligt.

Wat heeft ze gedaan?

Ze opent haar mond, en deze keer komen de woorden er wel uit. Ze vormen samen een geluid dat klinkt als iets uit een andere wereld. Het raast tegen de kale muren en wordt naar alle hoeken van de kamer weerkaatst.

NEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!

‘Hé!’

Freya voelde dat iemand haar bij haar armen pakte en door elkaar schudde.

‘Freya, wakker worden!’

Freya knipperde met haar ogen. De schim boven haar veranderde langzaam in een menselijke gestalte. Terri’s gestalte.

‘Waar, wat...?’

‘Had je een enge droom? Je sloeg om je heen en schreeuwde.’ Terri keek met een mengeling van onbehagen en bewondering naar haar. ‘Volgens mij was dat de hardste schreeuw die ik ooit heb gehoord!’

‘Sorry als ik je wakker heb gemaakt.’ Freya ging rechtop zitten en veegde haar bezwete haar uit haar gezicht.

‘Geeft niet, we moeten toch bijna opstaan. School.’ Terri trok een vies gezicht en liet zich van Freya’s bed glijden. Ze rommelde wat in de hoop kleren aan het voeteneind van haar bed, op zoek naar een schoon T-shirt, en koos uiteindelijk voor een exemplaar met daarop de tekst: DE TERMIJN VOOR KLACHTEN IS ZOJUIST VERSTREKEN! Terwijl ze het aantrok vroeg ze

aarzelend: ‘Wat, eh... Wat was er eigenlijk zo erg? In je droom, bedoel ik.’

‘Ik wil er liever niet over praten.’

‘Oké, geeft niet. Je zegt het maar als je er toch een keer iets over kwijt wilt. Het klonk echt heftig.’

‘Bedankt. Het is, eh... Dat wil zeggen... Het kan zijn dat je de komende tijd vaker wakker wordt van mijn nachtmerries... Ik hoop dat je geen uitslaper bent.’ Freya grijnsde, en Terri glimlachte terug.

‘Nou ja, eerlijk gezegd wel, alleen krijg je daar hier de kans niet voor. Maar in het weekend moet ik je er dan misschien af en toe uit zetten. Hé, heb je misschien een borstel voor me? Ik kan de mijne nergens vinden.’

Freya haalde haar borstel uit de piepkleine badkamer en gaf die aan Terri, die er meteen haar weerspannige blauwe haar mee begon te fatsoeneren.

Freya trok een spijkerbroek en een zwart t-shirt aan en bond haar asblonde haar in een staart.

Daarna schoot ze haar spijkerjasje aan, waarin nog altijd de geur van haar moeder hing, al wist Freya niet zeker of dat echt zo was of dat ze het zich alleen verbeeldde. Die gedachte duwde ze snel weg, en daarna pakte ze haar tandenborstel en ging naast Terri voor de kleine wastafel staan. Toen Freya Terri en zichzelf in de spiegel eendrachtig naast elkaar zag tandenpoetsen, waren haar droom en het beklemmende gevoel dat sinds ze wakker was geworden als een reusachtig rotsblok op haar borst had gelegen al iets weggeëbd.

Terri spuugde een mondvul tandpasta in de wastafel; Freya moest een stap achteruit doen om plaats voor haar te maken. Het was sowieso een wonder dat ze erin slaagden om met z’n tweeën in dit badkamertje hun tanden te poetsen zonder per ongeluk met een elleboog de neus van de ander te breken. Het werkte alleen wanneer ze menselijk Tetris speelden.

Terri hield haar hoofd achterover en gorgelde, wat Freya dwong om opnieuw op te schuiven.

Daarna tekende Terri met een zwart kohlpotlood een randje om haar reusachtige ogen, bekeek haar werk in de spiegel en zei schouderophalend: ‘Beter wordt het niet. Ben je zover? Ik heb reuzehonger.’

De route naar de ontbijtzaal ging de trap af en door een aantal gangen die er vrijwel hetzelfde uitzagen, op de schilderijen aan de muren na, en zonder Terri’s hulp zou Freya beslist een paar keer verdwaald zijn.

Op dit tijdstip was het een komen en gaan van mensen. Een heleboel leerlingen en een paar volwassenen – waarschijnlijk docenten en personeel van het internaat – liepen heen en weer tussen de tafeltjes en het buffet, dronken snel hun koffie, werkten broodjes en fruit naar binnen en zaten met elkaar te kletsen.

Freya was blij dat ze met haar kamergenoot was en dus niet moederziel alleen tegenover een horde onbekenden kwam te staan.

‘Het ontbijt is van zeven tot acht,’ vertelde Terri. ‘Om kwart over acht beginnen de lessen. Meestal krijg ik het voor elkaar om van acht tot kwart over acht te ontbijten – restjes eten, zeg maar. Behalve dan wanneer mijn kamergenoot de hele boel bij elkaar schreeuwt en ik al om zes uur rechtop in bed zit.’

Freya glimlachte. ‘Sorry.’

‘Geeft niks. Dit wordt de eerste dag dit schooljaar dat ik niet op mijn kop krijg omdat ik te laat ben. Je hebt nu al een goede invloed op me.’ Terri wees naar het buffet. ‘Borden staan daar verderop, het bestek ligt daar. Het eten is hier prima; je kunt altijd uit drie menu’s kiezen. Ik neem meestal vegetarisch, dat is hier het beste.’

‘Oké.’

‘Zoals je ziet is in de rij staan hier eerder aanbeveling dan re-

gel. Meestal stormen de leerlingen als een meute hongerige roofdieren op het buffet af en smijten alles op hun bord wat ze kunnen grijpen. En de tijden dat ze leerlingen lieten verhongeren als ze zich slecht hadden gedragen, zijn allang voorbij.’ Ze lachte, gaf Freya een bord en pakte er daarna zelf een. ‘Zoet of hartig?’

‘Wat?’

‘Eet je liever zoet of hartig bij het ontbijt?’

‘Eerlijk gezegd heb ik de afgelopen tijd helemaal niet ontbeten.’ Freya staaarde naar de vloer. ‘Ik heb bijna nooit trek.’

‘Dat verklaart waarom je zo dun bent. Maar hier heb je wel wat krachtvoer nodig voordat je aan de dag begint, geloof me.’

‘Zijn de lessen zo vermoeiend?’

‘Gaat wel; vooral sommige mensen zijn vermoeiend.’ Terri legde een hele stapel boterhammen op haar bord.

Freya hield het bij een geroosterde boterham en wat jam, meer zou ze vanochtend toch niet naar binnen krijgen. Het was niet alleen haar nachtmerrie die haar nog altijd zwaar op de maag lag; haar angst voor het moment waarop ze voor haar nieuwe klas zou staan was bijna even erg. Een volgende nachtmerrie.

‘Zullen we bij het raam gaan zitten?’ Freya wees naar een tafel in de linkerhoek van de eetzaal. Je had er een prachtig uitzicht op de bossen die het internaat omgaven en zich tot beneden in het dal uitstrekten. Dicht opeenstaande, reusachtige dennenbomen reikten met hun kroon metershoog naar de hemel, die vandaag stralend blauw was.

Aan de tafel zaten al een paar meisjes te giechelen.

Freya registreerde dat het meisje met het rode krullende haar maar kort meelachte, waarna er in haar grote ogen een blik verscheen die Freya de laatste tijd vaker had gezien. Namelijk telkens wanneer ze in de spiegel keek.

‘Nee.’ Terri’s stem klonk plotseling scherp. ‘Laten we een andere tafel nemen. Die daar is nog vrij.’ Ze wees naar een tafeltje helemaal aan de andere kant van de zaal dat een beetje apart in

een donker hoekje stond, vlak naast de afvalbakken.

Freya had wel een vermoeden waarom niemand daar wilde zitten. ‘Maar bij het raam zien we nog iets van de zon; wie weet hoe vaak we daar dit jaar nog van kunnen genieten,’ probeerde Freya opnieuw.

‘Ik hou je niet tegen, maar zelf ga ik er echt niet zitten.’ Terri wierp een duistere blik op de meisjes aan het raamtafeltje.

‘Goed, dan nemen we die andere toch,’ zei Freya. Het laatste waar ze zin in had was ruzie met haar kamergenoot op haar eerste schooldag. En zeker niet vanwege een tafeltje.

Terri had gelijk gehad; het eten was echt prima. Toch had Freya er moeite mee om haar toch al niet erg volgeladen bord leeg te eten.

Terri daarentegen at met smaak haar met meerdere laagjes kaas, komkommer en paprika belegde boterhammen, en Freya vroeg zich af waar ze het allemaal liet.

Toen ze alle twee klaar waren nam Terri Freya mee naar een serveerwagentje, waarop ze hun vuile borden konden neerzetten.

‘Zo, en nu op naar de slachtbank,’ zei Terri grijnzend.

‘Hou op, ik voel me toch al zo beroerd!’

‘Sorry. Het valt vast wel mee,’ zei Terri, maar het klonk niet erg overtuigend. ‘Het is school, wat kun je daar nou van verwachten? En de andere leerlingen zijn... Hé!’

‘Kijk uit, Theresia!’

Terwijl ze tegen Freya praatte was Terri per ongeluk tegen een meisje op gebotst. Freya zag dat het het roodharige meisje van het tafeltje bij het raam was.

‘Sorry, Maria. Ik had je niet gezien!’

De dichte, donkere wenkbrauwen van het meisje, die erg afstaken tegen haar lichte huid, bewogen naar elkaar toe. ‘O nee?’

‘Kom, Freya, we gaan!’ Terri pakte Freya’s arm en trok haar naar de uitgang.

‘Heb je een nieuwe vriendin, Theresia?’ Een meisje met een lichtbruine huid en lang bruin haar versperde hun de weg.

‘Gewoon niet op letten,’ siste Terri tegen Freya.

‘Die weet zeker nog niet wie jij bent, anders was ze allang hard weggerend.’

Maria lachte.

‘Ga opzij, Anna,’ zei Terri boos.

‘Want anders?’ Anna, die hoogstens één meter zestig was en dus op zijn minst een kop kleiner dan Terri, ging met haar armen over elkaar voor haar staan.

‘Anders... Ach, laat ook maar...’ zei Terri. ‘Kom, Freya, we gaan.’

Nu draaide Anna zich om naar Freya en nam haar van top tot teen op. ‘Jij bent zeker de nieuwe? En, heeft Theresia je al ingepalmd?’

Freya keek Anna geërgerd aan. Waar sloeg dit allemaal op?

‘Ja, tuurlijk, ze loopt al als een hondje achter haar aan,’ zei Maria.

Anna begon te schaterlachen.

Freya draaide zich om en zag dat Maria haar met haar bruin-groene ogen tevreden aankeek, maar kort daarna keerde ook de treurigheid terug die Freya eerder had gezien.

‘Laat ons met rust!’ zei Terri boos en ze wrong zich langs Anna, die geen aanstalten maakte om haar tegen te houden.

‘Laat ons met rust, laat ons met rust!’ aapte Anna Terri na, terwijl die met grote passen naar de deur liep.

Freya moest bijna rennen om haar bij te houden. ‘Wat moest dat voorstellen?’ wilde ze weten.

‘Ach, niets. Je hebt alleen zojuist met de twee grootste trutten op deze school kennisgemaakt.’

‘Dat had ik ook in de gaten. Maar wat hebben ze tegen jou?’

‘Niets.’ Terri maakte een wegwijsgebaar. ‘Heb je al eens goed naar me gekeken? Waarschijnlijk pas ik niet erg goed in hun perfecte wereldbeeld.’

‘Waarschijnlijk.’

‘Had jij in je vorige klas dan niet zulke mensen?’

‘Tuurlijk wel. Wie niet?’

‘Maria en Anna waren niet altijd zo erg. Het is pas sinds een jaartje zo, sinds ze een kamer delen.’ Terri haalde diep adem. ‘Ik wil niet tegen je liegen, Freya. Zoals je misschien wel hebt gemerkt, sta ik nogal onderaan op de populariteitsladder. Als je met mij optrekt, maak je eerlijk gezegd weinig kans om in het examenkrantje tot coolste leerling van het jaar te worden verkozen. Ik snap het dus best als je...’

‘Ben je gek? Ik ga mijn vrienden toch niet uitzoeken op hoe populair ze zijn!’

‘Nou ja, goedbeschouwd heb je mij niet uitgezocht, maar ben je toevallig bij me op de kamer beland. En vraag je nou maar eens af waarom er uitgerekend bij mij nog een bed vrij was...’

‘Ik vraag me eerder af hoe oppervlakkig ik volgens jou ben. Ik ben net één dag hier. Ik kom er vanzelf wel achter wie ik aardig vind en wie niet. En dat die twee van daarnet niet bovenaan op mijn sympathielijstje staan, is nu al wel duidelijk.’

Terri’s wangen werden een beetje rood en ze grijnsde. ‘Nou, wacht dan maar af totdat je Cora hebt ontmoet. Dan is je lijstje meteen aan een grondige herziening toe.’